

Skirta Džonui Lenonui (John Lennon) atminti

Lietuvos Prezidentei Daliai Grybauskaitei dvi savaites teko „kovoti“ vienai – be mokytojo Vytauto Landsbergio. Pavėlavus gauti eilinę „skiepų“ dozę, tolokai pažengta karo kurstymo keliu. Šiandien paskelbta, kad Lietuvos kariuomenėje įvesta aukštesnė parengtis. Mat gruodžio 7 d. NATO naikintuvai palydėjo virš neutralių vandenų Baltijos jūroje į Karaliaučių skridusius Rusijos kariškus orlaivius – strateginius bombonešius (keturis TU-95 ir du TU-22), transportinius orlaivius (tris TU-134, po vieną AN-72 ir AN-26). Kad mums būtų saugiau ir kad priešai, anot ambasadorius Ž. Pavilionio, jau rengiantys invaziją visiškai netoli Vilniaus, žinotų, su kokiomis Lietuvos karinėmis pajėgomis jie susidurs, įsiveržę į Lietuvą, net viešai paskelbta, kur ir kiek mūsų karių prieš laukia ne namuose, o karinėse dalyse - tame pačiame KAM pranešime paskelbta, kad priešus pasitiks „...dvi bataliono dydžio kovinės grupės, suformuotos iš LDK Algirdo mechanizuotojo pėstininkų ir Didžiosios kunigaikštienės Birutės ulonų motorizuotojo pėstininkų batalionų bei Karinių oro pajėgų, Specialiųjų operacijų pajėgų, Karo policijos ir logistinės ir medicininės paramos elementai. Kartu su Greitojo reagavimo pajėgomis budinčias Taikos meto užduočių operacines pajėgas aukštoje parengtyje budi ir Taikos meto operacines pajėgas sudarantys LDK Butigeidžio dragūnų, Karaliaus Mindaugo husarų, Juozo Vitkaus inžinerijos batalionų, kariuomenės Logistikos valdybos kariai ir Krašto apsaugos savanorių pajėgų vienetai.“

Ne vienas pasakys – vaikų darželis. Tačiau turint priklausomą didžiąją žiniasklaidą ir jos skleidžiamą vienintelę „tiesą“, „pakabintą“ Seimą, akivaizdu, kad nuo šiandien lėšas Lietuvos valdžia leis jau visiškai laisvai, visos ir net milijardinės aferos bus „pateisintos“, o euras bus įvestas „sklandžiai“. Dar pasistengs, ir Visagino AE per „penkmetį“ pastatys. Paaiškinimas paprastas – visi nepatenkinti nesvarbu kuriuo valdžios sprendimu bus Kremliaus agentai. Tik bijau, kad tokiam dideliame valstybės vidaus priešų skaičiui Dimitravos ir kitas panašias įstaigas nespėjo paruošti. Ukrainoje rimčiau spėta pasiruošti.

Lietuvon sugrįžęs visažinis mokytojas V. Landsbergis gruodžio 7 d. LNK laidoje „Alfa savaitė“ paaiškino, kad „Ne tik Europos, bet ir pasaulio likimas priklauso nuo vieno žmogaus psichės. O psichė pagal graikus yra siela. O kas toje sieloje dedasi – juoda gelmė. Niekas negali atspėti, kada ten įvyks koks nors lūžis, prasiverš vulkanas ar beprotybė viską užtemdys“.

Tikrai galiu patvirtinti, kad vienas žmogus, atsidūręs tam tikru laiku tam tikroje vietoje ir užimantis atsakingas pareigas, labai daug malkų gali priskaldyti. Ir kraujo pralieti. Ne savo. Tačiau šį mokytoją, „vienintelį iškovojusį Lietuvos Nepriklausomybę“, ir jo mokinę Respublikos

Autor: Zigmas Vaišvila
Wtorek, 09 grudnia 2014

Prezidentę Dalią Grybauskaitę paprašysiu, visų pirma, susimąstyti apie savo atsakomybę mūsų Tautai dėl savo viešai skelbiamų žodžių ir atkreipti dėmesį į esminius Daliaus Stanciko žodžius – drąsa tai ar imitacija? Perskaitykite šį D. Stanciko straipsnį ir atsakykite į šį klausimą bent patys sau.

Kadangi karo isterija iš visų pusių jau kaitinama ne dienomis, o valandomis, todėl esu priverstas Vytautui Landsbergiui, 1990-1992 metais buvusiam Lietuvos Respublikos Aukščiausiosios Tarybos Pirmininku, priminti keletą labai svarbių mūsų Nepriklausomybės gynimo pamokų, kurias laikas perskaityti ir naujai kartai, nemačiusiai 1991 m. sausio 13-osios. Tai buvo taikos, o ne karo kelias. Vienintelis realus kelias į Lietuvos Nepriklausomybę! Kreipiuosi į visus, deklaruojančius patriotizmą – pabandykite tai paneigti ir įrodyti priešingą dalyką.

Pirmoji pamoka – 1991 m. sausio 13-oji. Net tą – didžiausią nekalto mūsų piliečių kraujo praliejimo naktį – mes visus kvietėme ne prie ginklo, o taikiam pasipriešinimui, raginame nuo Aukščiausios Tarybos pasitraukti moteris ir vaikus. Mūsų Vyriausybė, paskirta tą kruvinąją naktį, priėmė nutarimą, kad ginklu, kurio praktiškai ir neturėjome, bus ginami tik trys pastatai – Aukščiausioji Taryba, Vyriausybės rūmai ir Lietuvos bankas. Taip, tas pats, kurį „be mūsų“ netrukus atiduosime Europos Sąjungai ir dar taip riebiai primokėsime, kad net retas mūsų tai įsivaizduoja. Ypač, jei prasidės karo veiksmai.

Ši pirmoji pamoka patvirtino paprastą tiesą – per naktį išmokome išduoti Lietuvos Respublikos visas Vilniaus aerouoste (pirmąją gavo į Vilnių atvykęs žurnalistas E. Lukasas) ir meldėme, kad kuo daugiau ir kuo greičiau pas mus atvyktų ne tik užsienio žurnalistų (taip pat ir iš Maskvos! – tada nebijojome su rusais bendrauti), bet ir užsienio politikų. Kuo aukštesnio rango ir kuo daugiau. Mes to garsiai nesakėme net patys sau, bet tie svečiai buvo mūsų įkaitai, atvykę savo noru – bent tą dieną ar naktį, kai jie čia, Aukščiausioje Taryboje, šios paskutiniosios barikados agresoriai gal nepuls. O laimėtas laikas buvo didžiulė Pergalė! Kažką panašaus savo pavydžiu Rusijos – Gruzijos karo metu bandė daryti Lietuvos Prezidentas Valdas Adamkus, penkių Prezidentų rizikingais skrydžiais į Gruziją liūdnos atminties Lenkijos Prezidento lėktuvu TU-154.

Pirmosios pamokos mokytojo klausimai mokiniams. Kodėl mokytojas V. Landsbergis savo mokinę Lietuvos Prezidentę D. Grybauskaitę nepamoko pasisiūlyti ir nuvykti ryt ar kurią nors šios savaitės dieną į Minske vykiančias derybas ir savo autoritetu pabandyti pasiekti taiką Ukrainoje? Pakviesti į Vilnių. Tačiau abu tai padaryti ar net pagalvoti apie tai bijote ar esate tiesiog provokatoriai? Tačiau jūs abu dangstotės mūsų Tauta ir „žaidžiate“ jos likimu. Parodykite pavyzdį taikai, o ne karui, imituodami patriotus! Deja, autoriteto, panašu, nebeturite ir tai suprantate. Belieka vaidinti patriotus ir girti vienas kitą.

Antroji pamoka. Apie tai, kad, anot V. Landsbergio, Europos Sąjungos ir pasaulio „...likimas priklauso nuo vieno žmogaus psichės“. 1991 m. kovo 19-oji. 24.00 val. Vilniaus OMON sulaiko LR Krašto apsaugos departamento Generalinį direktorių Audrių Butkevičių ir įkalina jį Vilniaus OMON bazėje. LR Aukščiausiosios Tarybos Pirmininkas Vytautas Landsbergis naktį vienasmeniškai žodžiu įsako LR Vidaus reikalų ministerijoje budinčiam ministro pavaduotojui Arvydui Svetulevičiui šturmuoti OMON bazę, apstatytą šarvuočiais ir su pastate įrengtais kulkosvaidžių lizdais. Priminsiu, kad TSRS kariuomenė, skaičiuota dešimtimis tūkstančių, dar buvo Lietuvoje, Vilniaus Šiaurės miestelyje dar buvo tarybinių tankų divizija, prie Šv. Petro-Povilo bažnyčios – TSRS vidaus kariuomenės divizijos pulko štabas. Ne juokais sunerimę vidaus reikalų ministro pavaduotojai A. Svetulevičius ir P. Liubertas, nesusišnekėję su Aukščiausiosios Tarybos Pirmininku, skuba pas mane, Ministro Pirmininko pavaduotoją, atsakingą ir už krašto apsaugos ir vidaus reikalų ministerijos veiklą, saugumą. Skambinu V. Landsbergiui – naktį pusę keturių jis dar darbo vietoje. Kitos kalbos jis girdėti nenori – tik šturmas! Prašau Vytautą Landsbergį važiuoti namo, o mes su Petru Liubertu ir dviem apsaugos vyrukais vykstame pas A. Žitnikovą – TSRS vidaus kariuomenės Vilniuje vadą, A. Svetulevičius grįžta budėti į mūsų vidaus reikalų ministeriją. A. Žitnikovui pasakau, kad neisime iš jo kabineto, kol nebus paleistas A. Butkevičius. Užgulame VČ (įslaptinto aukšto dažnio ryšio kanalų) telefonus – A. Žitnikovas skambina savo vadovybei į Leningradą, aš – į Maskvą, keliu iš miego visus, ką galiu TSRS Vyriausybėje. Ir nuolat tenka „gesinti“ V. Landsbergio, tebesėdinčio darbo vietoje, karščiavimąsi ir įsakymus A. Svetulevičiui šturmuoti OMON bazę. Ir nuolat liepti Arvydui Svetulevičiui nevykdyti V. Landsbergio įsakymų.

Sveikas protas ir supratimas, kad net tokiose situacijose būtina rasti skubų sprendimą net ir su priešais jų būstinėje, laimėjo. Provokacija išlindo iš įsčių, bet įstrigo jose. Po 12 valandų derybų patekome į OMON bazę – įleido tik mus dviese su P. Liubertu, atkirtus du Aukščiausios Tarybos apsaugos skyriaus pareigūnus. Dar po kelių valandų derybų mums leido išsivesti Audrių.

Antrosios pamokos mokytojo klausimai mokiniams. Atsakomybės klausimas – vykdyti ar nevykdyti akivaizdžiai klaidingą ar net provokacinį įsakymą? Istorijos mokytojai suras ne vieną, dar labiau įtikinantį pavyzdį. Bet aš prisiminiau Vokietijos Šeštosios armijos vadą generolą feldmaršalą E.F. Paulus, išsiuntusį iš beviltiško apsupties katilo pavaldžius dalinius, bet pasilikusį šiame katile. 1943 m. sausio 31 d. prie Stalingrado jis pasidavė pats su likusia kariuomene, nes nusprendė, kad aukos beprasmės. Atsakymą į šį klausimą palieku mokiniams. Man ir Petru Liubertui, Arvydui Svetulevičiui tuo metu viskas buvo aišku – svetima kariuomenė tik ir laukia provokacijos, ir neturime teisės padėti jiems suteikti pretekstą „pasidarbuoti“. Desantininkams, vadovaujamiems generolo Radionovo, 1989 m. balandyje Tbilisyje kažkas suteikė pretekstą „pasidarbuoti“ kruvinais pėstininkų kastuvėliais.

Trečioji pamoka. 1991 m. rugpjūčio 23-oji. Vilnius. Žlugus pučui Maskvoje, nuo pat ryto prie KGB rūmų Vilniuje susibūrusi minia veržėsi į vidų. Viduje laukė KGB pavadi pasieniečių kuopa,

Autor: Zigmas Vaišvila
Wtorek, 09 grudnia 2014

---

kuriai buvo įsakyta šaudyti į bet ką įsiveržusį. Išvakarėse man pavyko įtikinti vieną parą laikinai TSRS KGB pirmininko pareigas vykdžiusį Pirmosios valdybos viršininką Leonidą Šebaršina skubiai atsiųsti į Vilnių TSRS Vyriausybės įgaliotą atstovą dėl KGB padalinio Lietuvoje likvidavimo. Derybos su svečiu – vienu reakcingiausių KGB pirmininko pavaduotojų A. Lebedevu – vyko mano kabinete ir artėjo į pabaigą. Jis kaskart nutraukdavome, išskubėdami raminti į KGB rūmus besiveržiančią minią. Netikėtai išgirdau radijo transliuojamą V. Landsbergio raginimą miniai, susirinkusiai dabartinėje Nepriklausomybės aikštėje vykusiame mitinge, skirtame Juodojo kaspino dienai, eiti prie KGB rūmų ir veržtis į juos. Ačiū Dievui, per apsaugos vyrus pavyko radijo ryšiu susisiekti su V. Landsbergiu ir įtikinti jį raminti, o ne kurstyti minią. V. Landsbergis patikėjo tuo ir pradėjo raminti minią. Dėl suteiktų mums dar kelių valandų pavyko baigti derybas, kurių pasekoje pasirašėme pirmąją Lietuvos Respublikos ir Tarybų Sąjungos sutartį dėl KGB padalinio Lietuvoje likvidavimo. Po jos pasirašymo, Lietuvos pusė pastatė ir savo sargybą – VRM greitojo reagavimo būrį „Aras“. Ir organizuotai drauge su oponentais – teroristais, kaip šaundien juos vadina Prezidentė D. Grybauskaitė, ne tik taikiai ir greitai išsprendėme „sprogį“ ir didžiulę problemą, taikiai su pačiais „teroristais“ įėjome į KGB pastatą. Taip prasidėjo KGB pastatų, įrangos ir dokumentų perėmimas.

Trečiosios pamokos mokytojo klausimai mokiniams. Mokytojui Vytautui Landsbergiui primygtinai siūlau palyginti savo elgesį antrosios ir trečiosios pamokų atvejais ir atsakyti pačiam sau į klausimą, ar Lietuvos valstybės „...likimas priklauso nuo vieno žmogaus psichės“? Nuo kurio žmogaus „psichės“ priklauso Lietuvos likimas? Tik nuo Vladimiro Putino? Ar ir nuo Lietuvos Prezidentės Dalios Grybauskaitės? Ir akivaizdu, kad nuo jos mokytojo Vytauto Landsbergio, nuo besąlygiškai mūsų Prezidentei paklūstančių tarnų, praradusių Dievo dovaną ramiai ir, svarbiausia, sąžiningai galvoti ir atsakyti dėl savo viešai skelbiamų žodžių Lietuvai ir mūsų Tautai, kuri visą šią „gvardiją“ išlaiko.

Vytautai Landsbergi, Dalia Grybauskaitė – Jūsų Lietuvai primestas projektas. Todėl Jūs neturite teisės, jau paskelbus Lietuvos kariuomenėje padidintą parengtį, toliau tylėti ir neatsakyti, kas paskatino ar privertė Jus Lietuvai „nuleisti“ iš viršaus šį projektą. Juk Respublikos Prezidentas yra kariuomenės vadas. Ir mūsų kariai privalo žinoti, kas ji yra ir kaip ji elgsis ne kurstomo, o tikro karo metu. Tai – pasitikėjimo Respublikos Prezidentu klausimas. Jumis, Vytautai Landsbergi, po jūsų „karžygiškų“ antpuolių prieš Tautą dėl referendumų, mažai kas betiki. Iš Jūsų dvelkte dvelkia pyktis. Tačiau į šį klausimą atsakyti privalote.

Lapkričio 13 d. spaudos konferencijoje Seime paskelbiau, kad lapkričio 3 d. Generalinė prokuratūra nesigirdama nutraukė Sausio 13-osios bylą net devyniose jos dalyse – dalies mūsų žmonių ir pareigūnų žalojimas jau nebėra nusikaltimai žmoniškumui ar karo nusikaltimai. Dalia Grybauskaitė savo pavaldinės raštu man jau atsisakė net komentuoti šį gėdingą mūsų valstybei, nežinia už ką ir kam pardavusiai savigarbą, faktą. Aš, kaip nukentėjęs ir signataras, gruodžio 2 d. apskundžiau šį prokuratūros nutarimą. O Jūs, Vytautai Landsbergi, ar bent

Autor: Zigmas Vaišvila
Wtorek, 09 grudnia 2014

---

pasakysite viešai savo nuomonę apie tai? Jau antrą kartą Jūsų to viešai klausiu. Jei ir dabar tylėsite, turėsiu visą moralinę teisę, paklausti Jūsų, už kiek ir kam pardavėte savo moralę ir principus, Sąjūdį, Sausio 13-ąją, mūsų valstybę, už kurios Nepriklausomybę 1990 m. kovo 11-ąją ir Jūs balsavote? Balsavote kaip ir visi 124 signatarai.

Ketvirtoji pamoka. Muzikos terapijos pamoka. Trumpam palikime V. Landsbergį ir D. Grybauskaitę ramybėje. Kreipiuosi į tuos, kurie nori karo. Pernai, rugsėjo pradžioje, po to, kai mūsų Prezidentė viešai pasisakė už karą Sirijoje, Alkas.lt svetainė paskelbė mano kreipimąsi į tuos, kurie nori karo. Daug kas mūsų nematė karo, nesivaizduoja jo, nesvarbu, kur jis vyktų, nematė karo sužalotų savo vaikų. Pakartosiu tai, dabar jau matant ir Ukrainos įvykius, dar ir dar kartą patvirtinančius, kad karas – tai ne išeitis. 1988-1991 metais karo Lietuvoje išvengėme. Ir laimėjome. Gal nesusimąstome, kad tai buvo labai sunku – neiššauti, neatsakyti į pralieta kraują. Greitai ir lengvai pamiršome aukos kainą ir prasmę, savo pareigą ne tik atminti tuos, kurie sudėjo savo galvas už mus, bet ir atsakomybę dėl savo žodžių ir darbų. Atsakomybę šiandien, rytoj. Net ir prabėgus dvidešimt keliems metams po šių, atrodytų, dar vakar įvykusių Sausio 13-osios, Gintaro Žagunio ir Medininkų žudynių.

Vėl pradėti gyventi ir vėl atsigręžti į mirtį, nėra lengva. Todėl neapgaudinėkime savęs, kad tai, kas vyksta, atrodytų, toli nuo mūsų, mūsų neliečia. Prisiminkime, kaip po Sausio 13-osios gaudėme bet kokią žinią iš viso pasaulio – ar užtars kas mus? O gal ir dar daugiau – pripažins mus?.. Ir atsiliepė! Bandė ne vienas ir ne viena. O pirmajai pavyko susitelkusiai mažutei Islandijai. Tai pačiai, kuri ir šiandien gerbia save, savo nuomonę ir savo garbę. Bet jie siuntė mums ne ginklus, o taiką, pripažinimą, savo atstovus taikai siekti.

Tad neskubėkime švaistytis žodžiais, darbais ir balsavimais pagal svetimą nuomonę – turėkime savąją. Prieš Dievą visi esame lygūs. Kodėl maldoje atsiliepiame – „Nežudyk!“, o gyvenime?

Pernai tai vyko ir tebevyksta Sirijoje, tik besiblaškanti JAV bando keisti barikadų pusę. Šiandien tai vyksta jau ir Ukrainoje, o ryt?..

Ketvirtosios pamokos mokytojas klausimų mokiniams nebeuždavinės. Vietoje jų kviečiu paaukoti 8 minutes savo laiko ir pažiūrėti šį trumpą australiečių konkurso „The X Factor 2011“ epizodą – Emanuelis Kelis (Emmanuel Kelly), nežinantis savo gimimo vietos ir dienos, tėvų, dainuoja Džono Lenono (John Lennon) dainą „Imagine“. Emanuelį ir jo brolių – Irako karo aukas, be galūnių rastas batų dėžėse – įvaikino ir išaugino paprasta ir nuoširdi moteris. Australė. Pažiūrėkite tai. Jei Jums išspaus ašarą, tai šį kreipimąsi rašiau ne veltui.

Zigmas Vaišvila. Mokytojui Vytautui Landsbergiui ir jo mokinei Daliai Grybauskaitei

Autor: Zigmas Vaišvila
Wtorek, 09 grudnia 2014

Ir pamąstykime drauge apie visa tai.

Džonas Lenonas, nušautas 1980 metų gruodžio 8 d., savo kainą sumokėjo. JAV demokratija Džono Lenono, savo dainomis kvietusio žmoniją taikai, neišgelbėjo. Ar negelbėjo?

Nuoširdžiai kviečiu.

Zigmas Vaišvila, 2014-12-09.